

УНИВЕРЗИТЕТ У НОВОМ САДУ

ОБРАЗАЦ - 11

ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ

УПУТСТВО ЗА ПИСАЊЕ ИЗВЕШТАЈА О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ
ДИСЕРТАЦИЈЕ

Кандидат

Мр ЗДРАВКО ПЕТРОВИЋ

Тема

„СИНТЕТИЗАМ РАСТКА ПЕТРОВИЋА У КОНТЕКСТУ СРПСКЕ
КРИТИЧКЕ МИСЛИ (1921-1961)“

(Свака рубрика мора бити попуњена)

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
<ol style="list-style-type: none">1. Датум и орган који је именовано комисију: 22.. 04. 2016, Наставно-научно веће Филозофског факултета у Новом Саду2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен:<ul style="list-style-type: none">– Др Ивана Живанчевић Секеруш, редовни професор за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, изабрана у звање 02. 02. 2010, Филозофски факултет у Новом Саду, председница комисије– Др Гојко Тешић, редовни професор за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, изабран у звање 24. 12. 2010, Филозофски факултет у Новом Саду, ментор– Др Горана Раичевић, редовни професор за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, изабрана у звање, 23. 04. 2015, Филозофски факултет у Новом Саду– Др Бојана Стојановић Пантовић, редовни професор за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, изабрана у звање 30. 08. 2004, Филозофски факултет у Новом Саду– Др Предраг Петровић, доцент, за ужу научну област Српска књижевност, изабран у звање 10. 03. 2013, Филолошки факултет, Београд
II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ
<ol style="list-style-type: none">1. Име, име једног родитеља, презиме: ЗДРАВКО (ЧЕДОМИР) ПЕТРОВИЋ2. Датум рођења, општина, република: 6. 03. 1981, Бечеј, Бечеј, Република Србија3. Датум одбране, место и назив магистарске тезе: 22. 06. 2010, Филозофски факултет у Новом Саду, "Структура и значење <i>Бурлеске господина Перуна бога грома</i> Растка Петровића у контексту ране српске авангардне књижевности"4. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука: Наука о књижевности
III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:
„СИНТЕТИЗАМ РАСТКА ПЕТРОВИЋА У КОНТЕКСТУ СРПСКЕ КРИТИЧКЕ МИСЛИ (1921-1961)“

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Докторска дисертација мр Здравка Петровића „Синтетизам Растка Петровића у контексту српске критичке мисли (1921-1961)“ има 224 странице. Након кључне документацијске информације, а потом Садржаја и апстрактa на српском и енглеском језику (стр. 1-4), садржај дисертације је следећи:

[1] **Увод**, стр. 5-28. Уводно поглавље садржи два потпоглавља:

1.1. *Синтетизам* Растка Петровића, стр. 5-20.

1.2. Историја и *хистерија* једне рецепције, стр. 21-28.

[2] **Рецепција поезије Растка Петровића (1921-1923)**, стр. 29-144. Ово поглавље је наојпширније и садржи следећа потпоглавља:

2.1. Лирски спев „Пролетња елегија“ (1921), стр. 29-36.

2.2. Рецепција песме „Споменик“ (1922-1923), стр. 37-53.

2.3. Рецепција *Откровења* у синхронијској равни (1922-1923), стр. 53-141. Ово поглавље дисертације има неколико одељака: 2.3.1. Позитивна рецепција *Откровења* (59-99); 2.3.2. „Дневник увреда“ или негативна рецепција *Откровења* (100-122), *Откровење* у виђењу Милоша Црњанског (123-141).

2.4. Додатак: о Растковој поезији у француској књижевности (142-144).

[3] **Рецепција прозе Растка Петровића (1921-1961)**, стр. 145-209. Ово поглавље садржи следећа потпоглавља:

3.1. Рецепција романа *Бурлеска господина Перуна бога грома*, стр. 145-171.

3.2. Рецепција Расткове прозе тридесетих година, стр. 172-190.

3.2.1. Рецепција прозе *Људи говоре*, стр. 177-190.

3.3. Рецепција „Нопоковог“ издања *Људи говоре* (1953), стр. 191-202.

3.4. Рецепција романа *Дан шести* (1961), стр. 203-209.

[4] **Закључне напомене**, стр. 210-214.

Након ова четири поглавља дат је списак извора и коришћене литературе (стр. 215-224.).

Навести кратак садржај са назнаком броја страна поглавља, слика, шема, графикана и сл.

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

У првом делу уводног поглавља („*Синтетизам* Растка Петровића“) мр Здравко Петровић првенствено указује на шири књижевноисторијски контекст бројних полемика и сукоба који су у српској критичкој јавности почетком двадесетих година у значајној мери иницирани појавом Растка Петровића будући да је његово превратничко и по много чему новаторско стваралаштво својим поетичким радикализмом оличеним у *синтетизму* предњачило у оквиру идејних и поетичких тенденција књижевности српске авангарде. Да би појаснио однос конзервативне критике према Растковом поетичком радикализму, мр Петровић на почетку истраживања образлаже најзначајније особености Растковог *синтетизма* као феномена који представља поетичку доминанту Растковог стваралаштва, поготово у његовој раној фази (синтеза поетичких карактеристика многобројних савремених *изама*, специфичан однос према домаћој традицији, принцип симултанитета и интермедијалности, покушај досезања тоталитета у књижевном изразу, поетика фрагментарности и друго). Поред тога, аутор наводи и најзначајнија тумачења кључних истраживача књижевности српске авангарде који

указују на принцип синтезе као на једну од кључних поетичких особености Растковог стваралаштва.

У истраживању се полази од тезе да је критичко вредновање Растковог *синтетизма* подразумевало и вредносно одређивање домаћих критичара према целокупном феномену авангардне уметности код нас будући да је Растко од почетка препознат као најистакнутији представник превратничких пројеката. Ово је најпрецизније показано у веома темељној анализи критичке рецепције *Откровења*, с тим да је на ову парадигматичност указано и у анализи рецепције *Бурлеске* и песм „Пролетња елегија“ и мултижанровског текста „Споменик“.

У другом делу уводног поглавља („Историја и *хистерија* једне рецепције“) мр Петровић указује на обимну грађу која чини рецепцију Растковог стваралаштва у периоду од 1921. до 1961. године, истичући да се она састоји не само од критичких већ и од полемичких и сатиричних текстова (есеји, књижевни прикази/прегледи, белешке, уводници, напомене, козерије, интервјуи, карикатуре и друго). У раду се указује на значај свих текстова о Растковом делу, укључујући и краће новинске написе, будући да се, како сматра мр Петровић, у широј јавности „слика о Растку и његовом стваралаштву, када је реч о синхронијској рецепцијској равни, много више креирала путем поменутих новинских жанрова - чак и оних маргиналних и периферних - него путем критичких текстова, књижевних приказа и есеја у књижевним часописима или засебним књигама и студијама“. Стога је вредност ове студије и у предочавању досада недовољно познатих или непознатих текстова (козерије, интервјуи, уводне белешке, коментари и друго) помоћу којих стичемо комплетан увид у „историју једне рецепције“.

Такође, у овом потпоглављу мр Петровић истиче да ће у свом истраживању пратити развој домаће критичке мисли о Растковом стваралаштву (у којем *синтетизам* представља крајњи ступањ не само српског већ и европског модернитета) пре свега у синхронијској перспективи, полазећи од првих текстова који се односе на песму „Пролетња елегија“ (1921) и текст „Споменик“ (1922), потом на песничку збирку *Откровење* (1922) и роман *Бурлеска...* (1921) у двадесетим годинама, преко прозе *Људи говоре* (1931) у тридесетим годинама, до реиздања појединих Расткових прозних дела у педесетим годинама (1953-1956) и објављивања романа *Дан шести* почетком шездесетих година (1961).

Друго поглавље дисертације („Рецепција поезије Растка Петровића“) представља најобимније и најзначајније поглавље овог истраживања. С обзиром на то да је Расткова рана поезија (1921-1923) видљиво поларизовала домаћу критичку јавност, изазвавши чак и неколицину памфлетско-пасквилантских текстова (мада се јављају и веома занимљиви полемички утуци на ове нехватљиве и необјашњиве дискредитације младог књижевника), анализа ове узбудљиве (чак и драматичне) рецепције представља најважнији сегмент овог истраживања. Истраживање је обухватило и рецепцију песаме „Пролетња елегија“ и текста „Споменик“, будући да већ ту почињу „неспоразуми између критичке јавности и песниковог дела“, али свакако да је централни део рада мр Здравка Петровића посвећен тумачењу рецепције песничке збирке *Откровење* јер она, несумњиво, представља изузетно значајну књижевноисторијску чињеницу не само српске авангарде него и српске књижевности протеклога века. Узевши у обзир све текстове који чине рецепцију *Откровења* (преко двадесет критичких, полемичких и сатиричних текстова и

написа) у синхронијској равни (1922-1923), мр Петровић је дао до сада најисцрпнију анализу рецепције најзначајније песничке збирке књижевности српске авангарде. Ова анализа уверљиво је показала у којој мери је једно Растково дело иницирало и продубило сукобе домаћих критичара – „оних који су се преко негативног вредновања Растковог модернитета обрачунавали са целокупним авангардним покретом и оних чији је циљ био својеврсна одбрана Растковог дела, али и одбрана модерног песништва.“

Посебно инспиративан сегмент у оквиру анализе критичке рецепције *Откровења* представља интерпретација Црњансковог "читања" Расткове збирке, а мр Петровић сматра овај есеј Црњанског најзначајнијим критичким текстом о *Откровењу* (у синхронијској равни). У овом потпоглављу преиспитују се и сучељавају сва досадашња тумачења Црњанскове критике *Откровења*: како она која у овој критици виде Црњансков конзервативизам, односно његово „регресирање ка класицизму“ и/или песников својеврсни отклон од авангардистичке поетике превратничког и радикалног, тако и она која овако артикулисану критику Растковог авангардизма посматрају у светлу „стражиловског комплекса“ идеја односно Црњансковог специфичног односа према класичном, „аполонијском“, складу у уметничком изразу (што је, према појединим истраживачима, показатељ да је Црњански убрзо након младалачке *Лирике Итаке* био ближи елиотовском виђењу традиције него авангардистичком принципу деканонизације уметности). Мр Петровић на крају закључује да би „Црњансков конзервативизам треба схватити условно: то јесте конзервативизам са становишта поетичког радикализма *Откровења* (или дадаизма, зенитизма, кубофутуризма итд.), али не и са становишта авангарде у целини (нпр. Црњансковог суматраизма или поезије Тодора Манојловића)“, што је претходно образложено темељном анализом Црњансковог критичког вредновања Расткове збирке.

У трећем поглављу дисертације („Рецепција прозе Растка Петровића (1921-1961)“) мр Петровић првенствено анализира рецепцију *Бурлеске господина Пруна бога грома* (1921), Растковог романа-првенца. Будући да је овај роман у много чему био новаторски (по форми, тематско-мотивској структури, изразитом антимијетизму, техникама деконструкције романескне форме), критичка рецепција овог романа открива изузетно занимљива савремена критичка вредновања овог превратничког дела којем многи савремени тумачи приписују значајан антиципаторски потенцијал.

Важан сегмент трећег поглавља дисертације представља анализа рецепције Растковог дела *Људи говоре* у тридесетим и у педесетим годинама прошлог века. Како показује тумачење критичке рецепције ове Расткове *прозе* (и мр Петровић свесно бира ову превише уопштену одредницу указујући на жанровску полиморфност овог Растковог дела), оба издања *Људи говоре* била су од изузетног значаја за афирмацију Растковог стваралаштва у актуелном духовном тренутку. Наиме, прво издање ове књиге (1931) значајно је због чињенице да је Растко, након низа неспоразума са конзервативном критиком и након константних отпора према његовом књижевном изразу, у критичкој јавности коначно постао признат и цењен писац (овом успеху претходила је и веома афирмативна критика путописа *Африка* из претходне године), док је издање романа *Људи говоре* из 1953. значајно јер је представљало прво послератно реиздање једног Растковог дела, чиме се он, након

прећутног „прогонства“ из српске књижевности после Другог светског рата, почео враћати у њен главни ток. Наиме, критичка рецепција овог „Нопоковог“ издања романа *Људи говоре* показала је, како примећује мр Петровић, да управо тим делом почиње послератна реафирмација Расткове прозе, а тиме посредно и авангардистичког модернитета, што је довело до постепене *рехабилитације* појединих модерниста, пре свега оних који су живели или умрли у емиграцији. Петровић сматра да је ова рецепција показала да су млади критичари (међу њима и будући значајни српски књижевници попут Јована Христића и Светлане Велмар Јанковић) као духовног „претка“ своје генерације препознали у Растку, „пронашавши израз аутентичног поетског модернитета у његовом стваралаштву, а не у надреализму“. (А свакако да, како се истиче у раду, поједним бившим надреалистима, а поготово Марку Ристићу, није одговарала реафирмација и рехабилитација Растка Петровића као песника који се рано оградио од надреализма и његових „заблуда“.) Наравно, с убедљивим разлозима мр Петровић сматра да је процес повратка Растка Петровића у главни ток српске књижевности коначно завршен објављивањем романа *Дан шести* (1961) и критичком рецепцијом овог издања. Прецизније, у истраживању се показује да је оно што је започето критичком рецепцијом послератних издања Расткове прозе из међуратног периода (*Људи говоре*, *Бурлеска*, *Африке*, од 1953-1956), а настављено критичким (пре)вредновањем Расткове поезије у два веома значајним антологијама српског песништва (Зорана Мишића и Б. Михајловића Михиза из 1956. године), коначно довршено и потврђено Нолитовим издањем четворотомних *Дела Растка Петровића* (1961). Мр Здравко Петровић закључује да је то била неминовност коју је „наговештавала чињеница да су већ од половине педесетих година о Растковим делима писали, у најважнијим књижевним часописима и у најтиражнијој дневној и недељној штампи, најзначајнији представници српске критичке мисли педесетих и шездесетих година (С. Лукић, П. Џацић, Ј. Христић, М. Первић, Р. Константиновић, З. Мишић, З. Гавриловић, Б. Михајловић Михиз и многи други).“

Коначно, у закључном поглављу дисертације („Закључне напомене“) мр Петровић сумира претпоставке и тезе изнете у претходним поглављима, али и додаје да би ово истраживање било у потпуности заокружено тек анализом рецепције Растковог стваралаштва у дијахронијској перспективи (пре свега тумачењем критичког односа С. Винавера и М. Ристића према Растковом делу у периоду од 1921. до 1961. године.).

Последњи сегмент ове дисертације чини „Библиографија“ у којој мр Петровић указује на изворе и литературу коју је користио у својим истраживањима. С обзиром на то да се ово истраживање посвећено рецепцији стваралаштва Растка Петровића, овај списак литературе представља и библиографију најзначајнијих радова о Растку Петровићу у периоду од 1921-1961. године. Поред тога, списак литературе указује на чињеницу да је мр Здравко Петровић консултовао и користио најрелевантнију теоријску, књижевноисторијску и критичку литературу о европској и српској књижевној авангарди, као и обимну литературу о стваралаштву Растка Петровића.

VI Списак научних и стручних радова који су објављени или прихваћени за

објављивање на основу резултата истраживања у оквиру рада на докторској дисертацији

уз напомену

1. „Страст за тоталитетом“, *Поља*, LIX, бр. 485, јануар-фебруар 2014, стр. 228-231.

Аутор у овом раду пише о књизи Предрага Петровића *Откривање тоталитета*, правилно уочавајући да је то прва студија која даје синтетички поглед на целокупно Растково романескно стваралаштво, са фокусом на истраживање књижевних средстава и поступака којима је писац тежио да досегне романескни тоталитет у својеврсном енциклопедијском моделу свог прозног израза. Аутор такође анализира и Петровићева поглавља у којима се даје дијахронијски пресек најзначајнијих теоријских (пре)испитивања појма тоталитета и његове повезаности са романом (од Лукачеве *Теорије романа*, Бењаминових и Адорнових естетичких огледа и есеја, Брохове студије о Џојсу и Бахтинових истраживања романа до Биргерове *Теорије авангарде* и других савремених истраживања Барта, Дериде, Фраја и Ека), а посебна пажња посвећена је Петровићевој анализи Растковог романа *Дан шести*.

2. *Креативни хаос Бурлеске господина бога грома: о конструисаној деконструкцији авангардног романа Растка Петровића*, Службени гласник, Београд, 2011, 182 стране.

Изузетна студија којом аутор на бриљантан начин "расклапа", то јест анализира на убедљив и модеран начин сложену структуру, значења и поетику превратничког авангардног романа Растка Петровића. Најодређеније, најпрецизније: изузетна монографија о кратком роману Растка Петровића.

Ова књига-магистарска теза свакако је оригиналан допринос науци, пре свега, у избору теме, потом и у приступу и критичкој интерпретацији теоријских појмова и ставова књижевне историографије о оваквом романескном преступу, то јест романескном изазову који је својом манифестацијом раних двадесетих година покренуо серију још увек „отворених“ и нерешених питања. Не само да аутор указује на значај овог Растковог романескног експеримента за српску књижевност, већ истиче и указује и на значење свих поступака у Растковој *Бурлесци* који су, наравно, у кандидатовом промишљању оригинално доведени у везу која је у потпуности у овој монографској студији научно експлицирана на посве индивидуалан-оригиналан интерпретативни начин. А то јесте вредан допринос мр Здравка Петровића модерној књижевној науци - односно авангардологији!

Таксативно навести називе радова, где и када су објављени. У случају радова прихваћених за објављивање, таксативно навести називе радова, где и када ће бити објављени и приложити потврду о томе.

VII ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА:

Докторска дисертација „Синтетизам Растка Петровића у контексту српске критичке мисли (1921-1961)“ сведочи о изузетној обавештености мр Здравка Петровића који се у својим истраживањима определио за свеобухватна истраживања свих доступних и тешко доступних текстова различитих жанровских одређења који на позитиван и сасвим негативан начин критички описују дела Растка Петровића из његове ране стваралачке фазе (превасходно објављених током треће деценије протеклог века: *Бурлеска господина Перуна бога Грома* (1921), *Откровење* (1921) и *Људи говоре* (1931) – дакле дела у којима је кључни авангардни стваралац манифестовао својеврсну синтезу различитих авангардистичких *изама* и стваралачких поступака (уз напомену да су на тапету опозитних читања били и текстови поеме "Пролећна елегија" и мултижанровски текст "Споменик"!)). Изразита интерпретативна страст и радикална одбрана Растковог авангардног пројекта – чак и у тзв. рецепцијском ишчитавању аутора ове студије представљају као једног, с разлогом, пристрасног растколога (о томе најизразитије сведочи његова блистава студија *Креативни хаос Бурлеске господина бога грома: о конструисаној деконструкцији авангардног романа Растка Петровића* (првобитно одбрањена као магистарски рад, као посебна књига објављена је 2011).

Петровићев рукопис краси полемичка интонација у одбрани Растковог поетског модернитета – и по томе се овај аутор може сматрати наследником Винаверовог критичког рукописа о Растку Петровићу и његовом месту у контексту српске књижевности, како двадесетих тако и педесетих година протеклога века. Стога је веома важан Петровићев рецепцијски интерпретативни сегмент наведених Расткових дела у времену тзв. модернизма педесетих година (1953-1956) – дакле, у годинама када се сасвим храбро и убедљиво говори о повратку али и рехабилитацији овог најважнијег авангардног ствараоца у временима када је књижевна пракса српске књижевности двадесетих година била "изгнана" или пак "прокажена" у временима владавине (нео) надреализам као неког новог (другог!) "послератног модернизма" у коме су главну реч имали Марко Ристић, Давичо и неки други надреалисти. Рукопис мр Здравка Петровића је и својеврсна историја критичке праксе у случају вредновања *синтетизма*, односно авангардног радикализма Растка Петровића, најзначајнијег авангардног ствараоца српске књижевности. Истовремено, то је и нека врста винаверовске апотеозе у Петровићевом кључу.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА:

Закључци, односно резултати истраживања представљају значајан допринос у вредновању критичког читања Растковог дела у временском распону од 1921. до 1961. године – научно су релевантни и убедљиви, па стога с разлогом оправдавају позитивну оцену докторске дисертације мр Здравка Петровића. Изразита упућеност у рецепцијски контекст и интерпретативна убедљивост с разложном полемичком интонацијом издвајају ову дисертацију у ред оних рукописа који, неспорно, заслужују посебно месту о простору модерне *расткологије*. Једном речју: значајан допринос превредновању поетског и наративног модернитета Растка Петровића у контексту различитих превратничких, преломних тренутака модерне српске књижевности 20. века. Синтетизам Растка Петровића је велика тема

<p>књижевнотеоријског и књижевноисторијског пројекта мр Здравка Петровића – и као да је нека врста пролога за његово свеобухватно тумачење Растковог епохалног авангардног подухвата не само у српској него и у европској књижевности. Напокон, све су ово елементи који сведоче о позитивним вредностима дисертације „Синтетизам Растка Петровића у контексту српске критичке мисли (1921-1961)“ мр Здравка Петровића</p> <p>НАПОМЕНА: Експлицитно навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања.</p>
<p>IX КОНАЧНА ОЦЕНА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ:</p> <p>НАПОМЕНА: Експлицитно навести да ли дисертација јесте или није написана у складу са наведеним образложењем, као и да ли она садржи или не садржи све битне елементе. Дати јасне, прецизне и концизне одговоре на 3. и 4. питање.</p>
<p>1. Да ли је дисертација написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме: Дисертација је написана у складу са образложењем које је наведено у пријави теме.</p>
<p>2. Да ли дисертација садржи све битне елементе: Дисертација садржи све битне елементе.</p>
<p>3. По чему је дисертација оригиналан допринос науци: Дисертација је оригиналан допринос науци како по обиму тако и научним резултатима који проситичу из књижевноисторијски одговорног овладавања темом коју обрађује, тако и по оригиналном методолошком поступку којим се успешно користи мр Здравко Петровић.</p>
<p>4. Недостаци дисертације и њихов утицај на резултат истраживања: Ова дисертација нема недостатака.</p>
<p>X ПРЕДЛОГ:</p>
<p>На основу укупне оцене дисертације, комисија предлаже:</p>
<p>- да се докторска дисертација „Синтетизам Растка Петровића у контексту српске критичке мисли (1921-1961)“ прихвати, а кандидату мр Здравку Петровићу одобри одбрана.</p>

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

1. Др Ивана Живанчевић Секеруш, редовни професор за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, изабрана у звање 02. 02. 2010, Филозофски факултет у Новом Саду – председница комисије

2. Др Гојко Тешић, редовни професор за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, изабран у звање 24. 12. 2010, Филозофски факултет у Новом Саду, ментор

3. Др Горана Раичевић, редовни професор за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, изабрана у звање, 23. 04. 2015, Филозофски факултет у Новом Саду, чланица комисије

4. Др Бојана Стојановић Пантовић, редовни професор за ужу научну област Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, изабрана у звање 30. 08. 2004, Филозофски факултет у Новом Саду, чланица комисије

5. Др Предраг Петровић, доцент, за ужу научну област Српска књижевност, изабран у звање 10. 03. 2013, Филолошки факултет, Београд, члан комисије

НАПОМЕНА: Члан комисије који не жели да потпише извештај јер се не слаже са мишљењем већине чланова комисије, дужан је да унесе у извештај образложење, односно разлоге због којих не жели да потпише извештај.